

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.

Inserati in priloge računajo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.

Obseg: Zanesljivo sredstvo zoper roparice. — Mravlje. — Bukova goba in njena vporaba pri čebelarstvu. — Vrednost sadnega drevja. — Raznoterosti. — Naši dopisi. — II. Imenik.
— Inserat.

Zanesljivo sredstvo zoper roparice.

Pri čebelnjaku skušenega in pazljivega čebelarja naletel boš le redkokedaj na ropanje, še bolj redko kedaj pa na kako škodo, katero bi roparice učinile, in to ni čudno, ker tak čebelar prav skrbno vsako reč odstrani, kar bi čebelam povod k ropanji dalo. Tak čebelar nima brezmatičnih ali prav slabih panjov v svojem čebelnjaku, slabejim panjovom zmanjša letavnike (žrela), on svojim čebelam nikdar po dnevi ne polaga medu, ako pa jih zvečer krmi, tako zjutraj skrbno vse krmijoče pripre, da med roparic na-se ne privabi. Tudi ne pušča ničesar blizo panjov, kar po medu ali vosku diši. Včasih pa, ko slaba paša nastopi ali se celo ustavi, postavim v spomladi in jeseni, posebno pa prve dni po prav dobri paši, podvoji svojo pazljivost, ker, če so čebele imele nekaj časa dobro pašo in je ta naenkrat prenehala, letajo čebele, ko divje okrog in iščejo, kje bi dobile nov vir medu. V tem času je najbolje, da se skoz jeden teden panjovi nič ne odpirajo.

Če je kdo tako nepreviden, da panjove odpira ali celo satove iz njih jemlje, privabi čebele drugih panjov ali celo tujih čebel z medenim duhom. Ako se le nekaterim tako privabljenim čebelam posreči med okusiti, precej pripeljejo se sabo družnie, ki jim pri roparskem delu pomagajo. Ako čebelar opusti pravila previdnosti, se mu ni treba čuditi, če dobi kak panj popolnoma oropan in mora vzrok sam sebi pripisovati, če ima kakošno škodo ali pa izgubo časa, da ni ropanja odstranil.

Z roparicam imajo največ začetniki pa tudi starejši toda brezskrbni čebelarji opraviti in se z njimi boriti. Če zapazijo, da je kateri njihov panj roparicam podlegel in se vdal, mislijo, da so to posebne čebele, ki okrog ropajo, ali, da je kateri drugi čebelar te roparije vzrok, ter rabijo potem neuspešne in večkrat tudi nedovoljene pomočke, da se le roparic znebó. Tako mi je pred nekaj leti tak brezskrben čebelar veliko škodo napravil. Ta imel je navado, da je prazne kosove satovja in prazne posodice za krmenje kar na panjovih popuščal in je svoje panjove celo ob času, ko nikakoršne paše ni bilo, odpiral. Na ta način je moje čebele izvabil, da so njegove napadle; ko pa to zapazi, zatakne svoje panjove in pred letavnike napadenih panjov postavi koritca, v katerih je bil med z arzeniko (mišico) pomešan.

Vsled tega je moje čebele še bolj izvabil, kar trumoma so letele lizat otrovan med. Opazil sem, kako moje čebele odletavajo, a se le prav redko vračajo. Videl sem, na katero stran leté. Grem tedaj k čebelarju in on mi brž hiti pripovedovati, kaj je naredil. Ko mu pa rečem, da bi s tem sredstvom lahko ves moj čebeljak uničil, ter da bi lahko tudi kakega človeka zastrupil, ker bi čebele tak med domov nosile, odgovori mi na to: „Jaz ne pustim, da bi vaše čebele moje oropale, in čebele ne bodo nič strupenega medu domov nosile, ker jim že toliko strupa v med pomešam, da precej pomrjejo.“ In v resnici so moji panjovi toliko ljudstva izgubili, da sem pet panjov moral odstraniti. Žalostno je, če ima čebelar takega čebelnega morileca v svoji bližnjiavi.

Takih sredstev se kak človekoljub gotovo ne bo poprijel, ter bi jih rabil, ker s takimi sredstvi se onemu čebelarju, čegar čebele ropajo, godi krivica, čebele pa, ki ropajo, morajo poginiti, in sicer zato, ker jih je nevedni čebelar k ropanji zvabil in napeljal. Zato pravi baron Berlepsch v svoji knjigi: „Die Biene und ihre Zucht“: Prihajajoče roparice moriti, ali jih loviti in jih potem svojim oddaljenim panjovom pridevati, smatram za nepošteno in krivico, kajti, dokazano je, da posebne vrste roparic ni, in nobeden čebelar ne more svojih čebel na ropanje poslati; posestnik oropanih pa je v 100 slučajih samo 99krat sam kriv, da je ropanje nastalo, a posestnik ropajočih čebel je pa skoro vselej nedolžen, tako po mojih načelih glede pravice ropajočim čebelam človek ne sme nikakoršne krivice storiti, temveč mora posestnik napadenih čebel poprijeti po sredstvih, s katerimi ropanje odvrne.

Ker so pa marsikateremu čebelarju taka sredstva neznana in vsled tega večkrat nedovoljena sredstva rabijo, sklenil sem, da bi druge čebelarje obvaroval marsiktere sitnosti, v tem spisu objaviti sredstvo, katero jaz proti ropanji rabim, posebno pa zato, ker o tem še v nobenem časniku ne v knjigi nisem bral in ker sem se vam že večkrat o tem sredstvu ali bolje rečeno njega vspehu prepričal, da je dovoljen.

Ako zapazim, da se je pri kakem mojem panju začelo ropanje, hitro preiskujem, kje bi bil vzrok tega napada, da se to hitro zabrani; pri tem pa rabim v začetku navadna sredstva. Letavnik priprem tako, da samo ena ali dve čebeli morete vskup skozi iti. Če so pa sladkosnede v bolj močnem številu padle nad čebele, takrat ne čakam, da bi se to v popolno ropanje razvilo, temveč napadeni panj hitro odstranim, postavim ga v hladno klet, a letavnik pustim odprt. Če pa panju ne morem iz čebelnjaka odnesti, postavim pred žrelo na vsako stran jeden kadilni lonec, v roko vzamem še jednega, v tega denem pod kadijoči se les perje suhega pelina, v drugo roko pa vzamem meh in s tem potem dim, kadeč se iz piskrov, mešam in piham v žrelo, tako, da en četrť ure nobena čebela ne more ne noter, ne vun. Posebno onim, ki vun silijo, ne pustim na prosto. Ako ropanje še ni dolgo trajalo, navadno to pomaga.

Ako pa to ne pomaga, čebele z vodo polijem, t. j. z brizgalnico, ki prav drobne kapljice brizga, pokropim vse čebele, ki hočejo v panj iti ali iz njega pridejo. To delam četrť ure. Mokre čebele padejo na tla. To kroplenje čebelam nič ne škoduje, kajti, ko neham kropiti čebele odlazijo in odleté, se posuše in več ne pridejo ropat.

Če pa zapazim, da čebele brez strahu okrog letajo in v panj hodijo, ter da se napadeni panj ne more več braniti, in da je ropanje že v obilni meri, takrat rabim sredstvo, katero hočem sedaj opisati. S tem rešim hitro vse, če je le še kaj mogoče, brez da bi roparicam kaj škodoval.

(Konec prihodnjic.)

Mravlje.

Ta sitni mrčes se z dreves na sledeči način lahko prežene: Saje iz peči in laneno olje se zmeša in naredi se redka zmes, s to se deblo krog in krog za roko široko namaže. Ko mravlje do tega mazila pridejo, se precej vrnejo in če se ta maža posuši, namaže se še v drugič in mravlje zapuste to drevo. Tudi vhod v panjove pri razpokah in špranjah se mravljam s to mažo zabrani, če se odprtine z njo namažejo. Mravlje se tudi od panjov odženejo, če se panjovi večkrat s petrolejem pokrope.

—*—

Bukova goba in njena vporaba pri čebelarstvu.

Če gremo skozi gozd, opazili bomo večkrat na starih bukvah ali hrastih gobo, ki se pa bukova ali kresilna goba (latinsko pa: Polyporus fomentarius) imenuje. Ta goba ima čestokrat do 30 cm premera ter ima podobo konjske podkve. Pri deblu je debela proti robu pa vedno tanjša, kakor sekira, je usnjata, neporastena, siva, na spodnji strani listovnata in proti robu okroglo risana ali obrobljena. Kresilna goba se imenuje, ker se z njo, ako se primerno pripravi, lahko ogenj ukreše. Rabijo jo tudi za kri ustaviti. Je prav trdna, z drevesa se le z močjo more odtrgati, in ako se odtrga, zopet druga zraste. Če je suha, prav rada gori in napravlja veliko dima, diši še dovolj prijetno. Ugasne se le, če se ogenj zaduši ali če se v vodo vtakne. Zbog teh lastnost jo jaz že več let kot najcenejše kadično sredstvo pri čebelarji uporabljam. Enoletne in še svitlo-barvane gobe boljše goré, ko stare in bolj temne. Da pa tudi stare gobe rade goré, napoje se v tekočini, v kateri je malo salpetra raztopljenega. Preveč salpetra pa ni svetovati, ker je učinek njegov preveč omamljiv.

Za vporabo gobe pri čebelarstvu, se razreže v 2 do 2½ cm široke kosove. Tako pripravljena in prižgana prav dobro gori in nareja vedno enakomerno množino dima. Da se pa nevarnosti ognja izognemo, pustimo si napraviti pločevinaste krožnike, ki imajo na sredi žrebelj, na katerega se goba natakne; krožniki naj imajo tudi ročke, da se na prst nataknejo in lahko prenašajo. Če hočem pri čebelah kako delo izvršiti, prižgem kos gobe in piham dim med čebele. Na to nataknem gobo na krožnikov žrebelj in postavim vse blizo sebe ali pa na prst nataknem in imam lahko obe roki prosti in poleg tega še dim pri rokah. Ker mi dolgotrajno kadenje tobaka škoduje in preseda, poskušal sem že razna kadična sredstva, pa nobeno se mi še tako dobro ni sponeslo, kot ravno bukova goba. Ta v zaprtem čebelnjaku glede dima popolnoma zadostuje pri vsakoršnem čebelarskem opravilu. Vrhu tega je taka goba najcenejše gorivo, ker nič ne velja in se brez posebnega truda lahko najde. Opomniti se mora še, da ta goba nikakoršnih isker ne dela in čebelarja ne nadleguje s svojim duhom.

Kakšen strah imajo čebele pred gorljivo gobo, podam tu sledeč dogodek:

Lansko leto je konec poletja moj sosed krmil svoje slabe panjove in med temi panjovi bil je tudi jeden brez maticé. Polagal jim je sladkor v vodi raztopljen in prevret. Moje močne laške in mešane čebele opazijo predigravanje sosedovih čebel, ter vedó, da imajo sosedove čebele novo zalogo krme, zato se precej odpravijo

in gredo nad sosedove slabe čebele. Sosed, izkušen čebelar ropanje precej zapazi, ter se poprime vseh znanih mu sredstev to nepošteno ravnanje odstraniti, toda brez uspeha. Žalosten in obupan pride k meni in me prosi pomoči. Rad mu vstrežem. Oba hitiva k čebelnjaku. Polno naročje drobu zažgeva blizu čebelnjaka, da tako ves čebelnjak v dimu stoji, pa vse nič ne pomaga. Nekaj panjov obrneva narobe, druge neseva v hladno in temno klet, a ropanje traje poleg tega dva dni. Vse je bilo zastoj. Zdaj poskusim jaz še bukovo gobo. Pred vsak panj postavim jeden krožnik z gorečo gobo in glej, ropanje je precej odjenjalo. Moje čebele zapustile so boječ se dima sosedov čebelnjak. Poskusil sem to večkrat pri ropanji, a vselej se je dobro sponeslo, zato bukovo gobo vsakemu čebelarju priporočam.

Vierling.

Vrednost sadnega drevja.

V nekem kmetijskem časniku se bere pod naslovom: „Der Obstbau im obern Etschthale“ — sadjereja v zgornji Adižki dolini — sledeči sestavek: V prvi vrsti so jabolka, ki so si pri kupčiji po svetu pridobila kot priljubljena jed veliko priznanje, pridobila so si pri visoki ceni veliko prekupev. Je pa tudi malo okolice, v katerih bi se sadjereja s tako skrbjo gojila, kakor ravno v Meranu in Bocenu. To se razume, da imajo boljše vrste prednost pred slabimi. Splošno vpraševanje po jabolkih je ceno visoko nagnalo. Na mestu je jedno lepo jabolko „kalvil“ veljalo 50 kr. V največjem sadunosnem nasadu graščine Trautmannsdorff, čegar posestvo nad 30.000 žlahtnih sadnih dreves pokriva, veljal je lep bel kalvil 35 kr. Druge vrste se prodajajo po 10 do 15 kr. en komad, včasih tudi še dražje. Te cene pa tudi kažejo, kako drag svet je tamkaj in kolika vrednost se drevesu prilastuje. V Schönu pri Meranu je jedna jablana, ki posestniku v enem letu 600 gld. dobička donša. Ko so iz Bocena v Meran železnico delali in ko so Adižo od Merana navzdol urejevali (regulirali), so takošnje cene za svet delo zelo zadrževale. Z 200 — 400 gld. je bilo treba sadunosno jablano odškodovati, ako se je morala odstraniti. Pri omenjeni železnici merila je pot ravno na jedno posebno plodovito jablano, in ker je posestnik za tisto 600 gld. zahteval, se je podvzetniku predraga zdela in se je je rajše ognil. Za 1 hektar (10.000 kvadratnih metrov) njive se je pri odkupovanji sveta moralo plačati 12 do 15.000 gld. Takošnje so tamkaj cene obdelanemu in sè sadnim drevjem nasajenemu svetu. Pri Bocenu je vse kar strmelo, ker je bila kmetija z vinogradi, kake 4 hektare velikimi, prodana za malo ceno 50.000 gold. Se vé, da se dobé tudi cenejša posestva, ki imajo tudi svet z vinsko trto in sadjem nasajen, a tu odloči edino le lega. Konečno tega sestavka pristavi še pisatelj dotičnega članka: Tam milo podnebje sadjerejo res močno pospešuje. Tudi drugod se morebiti dobé enaki pogoji, morebiti je treba le pridnega dela in tudi v teh krajih dobivali bi se taki dohodki od sadnega drevja, ki poleg tega tudi dohodke dotičnega sveta pomnožé. Zgled je tu. Naj bi se ga le veliko sadjerejcev poprijelo, in v marsikateremu kraju bi se bedi (revščini), ki morebiti ljudstvo tare, prav dobro nasprotovalo in ljudje bi postali imoviti, ter bi od revščine nič ne vedeli.

Raznoterosti.

Tudi sršen je hud sovražnik čebelam. Neki čebelar pripoveduje v nekem nemškem čebelarskem listu sledeči dogodek: Bilo je meseca junija, ko gledam, kako se nek precejšen roj po zraku kakih 10 minut sem in tja vozi, ter se naposled vsede na vejo bližnjega drevesa. Ko se roj začne vsedati, grem v čebelnjak po panj, ter se mudim kakih 5 minut. Ko pa s panjem nazaj pridem, zagledam v moje začudenje, da se roj kar v gosti vrsti nazaj v starčev panj preseljuje in se pred njega v kepah vseda. Kaj se je neki zgodilo? Moja prva pot je bila k drevesu, kjer se je roj zbiral, in kaj tam zapazim? Veliki sršen držal je lepo matico v kleščah in jo je pridno grizel. Hitro zgrabim pest prsti in jo vržem na sršena, ta se preleti na drugo vejo, kjer ga s palico hitro zmečkam; roj je bil pa vse eno zgubljen. Da si sršen izmed tolike množine čebel in trotov ravno matico poišče, se mi čudno dozdeva. Ali ima matica poseben duh ali tako razločen glas ali pa oboje skupaj, da jo sršen lahko dobi.

Brez čebel ni sadja. Naselniki v Avstraliji, posebno nemški, so si na pripravnih krajih okrog njih novega doma nasadili veliko sadnega drevja. To sadno drevje rastlo je prav lepo in v spomladi prav obilo cvetelo, a čudno je bilo, da to drevje ni prav nič sadu nastavilo in pokazalo. Ker se je to ponavljalo, so naselniki upanje, kedaj sadja si dobiti, izgubili in sklenili opustiti sadjerejo; mislili so, da tamošnje podnebje sadnemu drevju ne ugaja. Pred nekaj leti pride nek nemški čebelar v Avstralijo, ter začne tamkaj čebelariti. In glej, sadno drevje v čebelarjevem vrtu ter v vrtovih njegovih sosedov precej prvo leto obilo sadja obrodi. Spoznali so na ta način, da Avstralija do tistih dob ni še imela te prekornostne žuželke, ki plodovitost sadnega drevja pospešuje ali bolje rečeno pouzročuje. Zbog tega se je čebelarija v Avstraliji močno razširila.

Veliki in debeli sadeži na sadnem drevju se dosežejo, ako se drevju v suhem poletnem času večkrat, pa prav dobro prilije. Na ta način se zabrani odpadanje sadežev. Posebnega vpliva na razvoj sadja je tudi, če se okrog drevesa v gotovi oddaljenosti narede s kolom jame in se te pogostokrat nalivajo z gnojnico. To delo se prične precej po cvetji, ko drevje sad nastavlja. To podjetje se z velikim vspedom vporablja, doseže se ne samo mnogo, temveč tudi debelo sadje.

Ubegle čebele si tudi visoko stanovanje izvolijo. Na Pruskem so v neki vasi popravljali zvonik. Ko kroglo pod križem vrhu zvonika snamejo in odprejo, dobé notri več satov, ki so bili popolno izdelani. — Ravno tako so pri popravljanji cerkvene strehe v Virden-u v državi Illinois v severni Ameriki našli pod slemenom veliko čebelno delo (satovje), iz katerega so nad 100 funtov medu dobili. — Iz tega sledi, da se čebele tudi nad 100 črevljev visoko naselijo, če pripravno stanovanje dobé.

—*—

Naši dopisi.

Dobeno pri Mengšu, 10. julija. Kakor se v slovenskem čebelarju in sadjereju bere, čebele po Gorenjskem slabo berejo; pri nas pa smo z letošnjo pašo prav-zadovoljni. Naše čebelice rojile so še precej dobro tako da sem od 90 starcev dobil 150 rojev. Tudi roji so nekoliko rojili. Zdajci ravno kostanj berejo. Če bo vreme lepo, bodo veliko nabrale.

Ako bo letos na ajdi taka paša, kakor je bila lansko leto, in če bo cena medu tako nizka, naj vsak čebelar med za se ohrani, in če ga čebele ne bodo mogle použiti, naj ga pa sam za domače potrebe porabi, ali pa za prihodnje leto ohrani, ker naprej ne vemo, kakošna bo čebelarska letina, zato je pa bolje, če ima čebelar svoj med, kakor da bi ga kupoval od drugih in morebiti še nezanesljivih ljudi.

Kaj misli slavno uredništvo od panjov, ki imajo trotovo zalego, matice pa ne; zelo natanko sem preiskoval panj, pa je nisem mogel dobiti. Tudi drugi čebelarji to pravijo.

Ručigaj.

Opomba. Panjovi, v katerih je samo trotova zalega, imajo trotovke, t. j. take čebele, ki namesto matice jajčeca ležejo in se od drugih čebel nič ne ločijo. Take napačne matice ležejo jajčeca tudi v piskrice za delavke, a iz teh se izležejo le trotje. Taki trotje so precej manjši od navadnih. Panjovi, ki že dalje časa nimajo prave matice, ter so si že jedno delavko v matico zbrali, tudi potem neradi sprejmejo ponujano jim matico. Radi jo umoré.

Uredništvo.

Izza Mžaklje. Letošnja čebelna paša o sv. Marjeti bila je še precej dobra, čebelarom ni bilo treba medu dajati, kajti imele so ga same dovolj, čeravno so bili v ravnini vsi travniki pokošeni. V tem času letale so čebele na rovté po cveticali medu si nabirat. Smreke letos niso skoro nič brale. Zdaj se pripravljamo, da popeljemo čebele v okolico Kranja na pašo. Bog daj, da bi tudi letos tako težke nazaj pripeljali, kakor lansko leto!

Naj tu pristavim, kar sem letos sam pri sadjereji poskusil in se prepričal o dobrem vspehu. Marsikateri sadjerejec toži, da mu mravlje hočejo pokončati mlada drevesca, a pomagati si ne vé. Kakor je gotovo vsakemu znano, hodijo mravlje na drevesca k listnim ušem v vas, tam jih s svojimi tipalnicami lepo gladijo, da uši skozi cevki na hrbtu izpusté nekoliko sladčice, katero v svojem telesu napravljajo. To sladkobo mravlje prav hlastno posrkajo. Mravlje tedaj le zaradi uši na drevesa lazijo ne zato, da bi drevescu škodovalé; te so nedolžne, a uši so tiste škodljivke, ki preté ugonobiti mlado in lepo rastoče drevo. Pregnati se morajo uši, in mravlje bodo potem izostale. — Razna sredstva se za to preganjanje rabijo, zato so vspehi tudi različni. Jaz sem letos idoč iz drevesnice zapazil na nekej tepki, ali kakor jo tukaj imenujejo: vinici, ki je poleg ceste vsajena, kako mravlje pridno po njej gori in doli hodijo, ter kako drevesce hira. Stopim bližje in opazim, da je na vseh mladikah kar gosto uši. Premišljudem, kako bi to nesnago pregnal, a pri rokah nisem imel ničesar. Ko se ozrem, vidim zgoraj ceste zelnik, na katerega robu je čebula prav lepo poganjala svoje liste. Hitro stopim tja, odtrgam list in z njim namažem mladike tam, kjer so se uši držale. Uši pocepajo in popadajo na tla, mravlje pa beže, kakor bi za njimi gorelo. Ko drugi dan mimo pridem, nalašč pogledam, če se še kaka mravlja po hrušici sprehaja, a prav nobene nisem zapazil in od tistih dob ima drevesce mir pred ušmi in mravljami.

Nekaj dni pozneje pa naletim zopet na jedno tako napadeno drevesce. Precej se spomnim čebule, a nikjer blizu je ne opazim, zato vtrgam pero poleg drevesca rastočega navadnega žajbeljna (*Salvia pratensis*) in s tem drevesce drgnem, in vspeh bil je isti, kakor s čebulnim peresom. Naj še kdo drugi poskusi in potem vspeh naznani in če se to obistini, imeli bomo pripomoček, ki ne bo nič stal, ker žajbelj raste po vseh travnikih.

Pri nas je letos po sadnem drevju prav mnogo požrešnih gosenic zaleženih; na marsikakem drevesci je skoro vse perje suho in zavito, notri pa gosenice vse

mrgoli. Treba jih je že zdaj pridno zatirati, drugače bodo vse drevje oskubile, kakor bi bilo osmukano in to drevji gotovo ne bo v korist marveč na škodo.

—lj.—

Iz spodnje Idrije. Tudi jaz želim stopiti v vrsto Vaših pridnih dopisnikov. Vem sicer, da slabo pišem, zato prosim: „Potrpljenje imejte z mano in popravite, kar Vam ni všeč!“

Črez zimo imel sem, kakor po navadi, 18 panjov čebel hranjenih. Letos odprl sem panjove dne 1. marcija, pa nisem veliko mrtvih čebel dobil, kar me je zelo veselilo. Tri panjove sem prodal, eden pa je ob matico prišel. V dnevih od 4. do 10. marcija bilo jih je opoldne prav veselo gledati, kako pridno so letale, prav kakor poleti, brale so že na vresji in že hlačice domov nosile. Nadjal sem se, da dobim prve roje že v aprilu, pa me je goljufalo. Dne 13. marcija zvečer je začelo snežiti in do 19. marcija padlo je pri nas 3 pedi debelo snega. Čebele treba bilo je zopet zapreti. Zakidal sem moj čebelnjak s snegom spredaj do vrha in potem sem po nakidanem snegu pogrnil sukneno plahto za senco, da v senci ni tako hitro kopnel, kakor drugi, katerega sem s senenim drobom potresel, da je popred odlezel. V čebelnjaku sem pri vsakem panju zadaj pri končnici vrata odprl in tudi s plahto ogrnil, da je bilo v panju bolj hladno, ter da je bila tema. Tako pustil sem vse do 31. marcija. Ko sem jih zopet odprl, dobil sem več mrtvih, kot poprej čez zimo.

Prve roje so tukaj imeli 4. maja. Jaz imel sem prvi roj 11. maja, drugi 15., tretji 16., četrti 25., peti in šesti 29., sedmi 12. junija, osmi in deveti 13., deseti 18., enajsti 20., dvanajsti 5. julija in zadnji trinajsti roj dne 9. julija. Drugičev imam samo 6 panjov, dva sta všla v gozd in iz treh panjov so šli v druge panjove. Imam zapisnik, v katerega si vse roje zapisujem. Noter zapišem, kateri panj je rojil, kateri dan, in v kateri panj sem ga vsadil.

Panjove imam stare vrste; dolgi so dva in visoki pol črevlja. Glede širokosti imam pa različne. Prvič devljem v panjove z 12.—13. palci, drugič pa v 9½ do 11 palcev široke. Na vsakem panju imam vrezano, koliko prazen panj tehta in vsak ima sprednjo končnico drugače pomalano.

Ker sem že črez 80 let star in to leto močno hiram, ne upam si toraj še dalje čebelariti, zato mislim kakih 30 panjov prodati in sicer par po 5 gld. Če bi katerega veselilo jih kupiti, naj mi z listnico (kartico) naznani, da mu jih prihranim.

Ko bode pri nas trava pokošena, čebele ne bodo več paše imele, morali jih bomo drugam na pašo peljati ali pa prodati. *)

Boštjan Leskovic.

Iz Hrušice pod Ljubljano, 21. julija. V predzadnjimu listu od meseca junija je bilo naznanjeno, da se čebele po zakajenji s tobakom k rojenju prisilijo, kar nekoliko uže pripomore; a boljši sredstvo zato je, ako se v nepolne panje za rojenje pripravljenih čebel zadej ena primerna tanka dilca do satovja in do čebel noter porine, da so na tesnem in pa da se v tem času dobro pitajo. Meni so letos prav dobro rojile in lepe roje dale; od 4 starcev je 18 rojev; toraj skupaj 22 panjev. Od posebnosti je še za omeniti, da so vsi štirji peveci tudi še vsak po dva roja (vnuka) dali. Za čebele je bilo zdaj uže delj časa lepo vreme; ako bo še ob ajdi ugodno, bomo zopet letos čebelarji razveseljeni. Bog daj!

Fr. Klinar.

*) Na telesu je že mogoče, da ste oslabei, ker imate že leta, a na duhu ste še jaki. Bog Vam daj zdravje, da boste še za naprej čebelarili in nam kaj pisali.

Ured.

Iz Ljubnega na Gorenjskem, meseca maja. Pri nas imel je tukajšnji čebelar Janez Kocijančič že dne 2. maja prvega roja. Starec, ki je tega roja dal, bil je vlansko leto drugič, pa še le proti koncu meseca julija. Ko je ajdova paša nehala, tehtal je omenjeni starec 15 funtov. Pri podiranji panjov vlansko jesen, dodal mu je čebele jednega panju. Vsled tega je ljudstvo v panju močno postalo in poleg tega tudi tako zgodnji roj. Razvidno je iz tega, da je nespametno čebele pokončevati in moriti. Zgor imenovani čebelar ima še več panjov, ki so v jeseni po 20 do 40 funtov tehtali, pa od teh še nobeden ni rojil.*)

J. Ambrožič.

*) Še večkrat nam pišite!

Ured.

II. Imenik.

Kot novi udje so dalje društvu pristopili p. n. gg.:

Fran Freiham, št. Ilj (Štirsko).
 Josip Debevec, čebelar na Rakeku.
 Jurij Woshtar, kmet v Klopicah (Koroško).
 Jurij Novak v Ribnici.
 Ivan Sušter, župnik v Bistrici (v Rožni dolini).
 Mihael Krefitsch, župnik v Velikovu.
 Učiteljsko društvo v Celji.
 Tomaž Belec na Gerlavi (Štirsko).
 Anton Zmerzlikar, učitelj v Šmartnem (Štirsko).
 Šmartinska šola v Šmartnem (Štirsko).
 Martin Remic v Šmartnem (Štirsko).
 Martin Zidarn v Šmartnem (Štirsko).
 Šola v Vačah.
 Jože Vezjak, učitelj pri sv. Urbanu blizu Ptuja.

Šola na Blokah.
 Dominik Karba v Babnicah pri Ljutomeru.
 Jože Plajar, fužin. v Psinjivasi (Koroško).
 Lovrene Babosek, trg. pri sv. Benediktu.
 Jože Lavtižar, župnik v Kokri.
 Štefan Jaklič, župnik v Št. Vidu.
 Matija Vutti, pos. na Vačilu (Koroško).
 Franc Ladinig, ključar, Gutenstein (že l. 1886).
 Jan. Murnik, c. kr. stotnik itd. na Bledu.
 Josip Klopčič, naduč. v Sv. Petru.
 Simon Kolbl, pos. na Javorniku.
 Martin Kosmač v Radoljici.
 Franc Ručigaj v Dobenim.
 Jos. Nik. Šadnikar, živinozdravnik v Radoljici.
 Okrajna učiteljska knjižnica v Litiji.

Kakor se vidi napreduje društvo vedno bolje, in da tudi naš list nij tako suh, kakor je neki dopisun „Slovenskega Naroda“ omenjal, kateri pa vsejedno naš list „Slovenskega čebelarja in sadjerejca“ prav rad in skrbno prečita, drugega dopisunovega boba pa ne omenjamo.

Predsedništvo.

Naznanilo.

Čebelarjem, ki imajo satnike z okvirji, priporoča podpisani lipove remeljce za satnike, in sicer navadne 6 mm debele in 26 mm široke 100 podolžnih metrov po 1 gld. 30 kr.; če pa kedo drugačno mero želi, tudi rad urežem.

Za prijatelje izrezovanja s peresno pilo (Laubsäge) imam tudi urezane funirje z orehovega, javorovega, hruševega in družega lepega lesa po 4 in 7 mm debele po nizki ceni; pošilja se po pošti in železnici.

Jakob Žumer, Bled — Gorje.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnika „Čebelarkega in sadjerejkega društva za Kranjsko“. — Natliana Klein in Kovač v Ljubljani.